

РЕШЕНИЕ

№ 24350

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на
прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2878** по описа за **2026**
година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за
Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по касационна жалба М. С. Г., с ЕГН [ЕГН], чрез адв. Д. срещу Решение от
04.02.2026г., постановено по НАХД № 13386/2025г. по описа на Софийски районен съд, НО, 112
състав, с което е отхвърлена жалбата му срещу Заповед за задържане на лице с рег. №
4332зз-248/19.08.2025 г., издадена от С. С.– мл. полицейски инспектор при ОПП-СДВР.

В жалбата се поддържа наличието на касационно основание по смисъла на чл. 209, т. 3 АПК, а
именно, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон и съществено
нарушение на съдопроизводствените правила. Сочи се, че изложените в заповедта правни
основания- чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, не освобождавали административния орган от
задължението да посочи и фактическите основания на задържането- конкретни обстоятелства или
действия на задържаното лице, релевиращи съпричастност към престъпно деяние. Твърди се, че
цифровото посочване на престъпление от общата част на НК, както и бланкетното пренасяне на
текста на този състав в обжалваната заповед, не отговаря на съществения въпрос- въз основа на
кои известни факти към момента на издаване на заповедта административния орган приема, че е
извършено общественоопасно, противоправно и съставомерно деяние по чл. 343б от НК. Счита,
че за да е мотивиран от фактическа страна актът, издаден на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР,
следва да съдържа посочване на фактите, сочещи на данни, че Г. е извършил престъпление, което
в случая не било сторено. Претендира се отмяна на решението и отмяна на обжалваната заповед.

Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение за две инстанции.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, не се явява и не се представлява. По делото е постъпила молба от адв.Д., пълномощник, с която моли за уважаване на жалбата на основанията, изложени в нея. Претендира присъждане на разноски и адвокатско възнаграждение.

Ответникът – С. С., младши инспектор при отдел „Пътна полиция“, СДВР, в съдебно заседание, редовно призван, не се явява и не се представлява. По делото са постъпили писмени бележки от пълномощник, с позиция по същество на спора. Моли потвърждаване на решението на първоинстанционния съд. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско такова.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Ю., дава заключение за основателност на касационната жалба, като застъпва, че следва да бъде уважена.

Административен съд София – град, VI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в законово установения срок, от лице с правен интерес и надлежна процесуална легитимация по см. на чл. 210, ал. 1 АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Със заповед за задържане на лице рег.№ 433233/248 от 19.08.2025г., издадена от мл. полицейски инспектор при ОПП-СДВР, М. С. Г. е задържан на същата дата. Като основание за задържането е посочен чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, за извършено престъпление по чл. 343б от НК, като е посочено и управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози-опиати, установено по надлежния ред. В заповедта е отразено, че непосредствено след задържането на лицето е бил извършен личен обиск, обективиран в протокол, предоставена му е за попълване и декларация, с която са били разяснени правата по чл. 72, чл.73 и чл. 74 ЗМВР.

За да потвърди заповедта, СРС е приел, че същата е издадена от компетентен административен орган, при спазване на изискването за форма и съдържание на акта. Съдът е установил, че на 19.08.2025г. М. Г. е управлявал лек автомобил в [населено място], по [улица], като при извършена проверка от полицейските служители Е. С. и С. С., лицето е тествано за употреба на наркотични вещества, като уредът отчетел положителен резултат за „опиати“. След проверката е съпроводен до медицинско заведение, където дал проби от кръв и урина за медицинско изследване.

Съответни на доказателствата по делото са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган - полицейски орган по чл. 57 ЗМВР, както и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, материалния закон и целта на закона. Изводът на първоинстанционния съд, че оспорената заповед е законосъобразна, е правилен.

Разпоредбата на чл. 72 ЗМВР регламентира правомощието на полицейските органи да задържат за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата на чл. 72, ал. 1, т. 1-7 от ЗМВР. Разпоредбата също така овластява пряко полицейските органи, по своя преценка, съобразявайки се с ограниченията на закона да постановяват принудителни административни мерки, ограничаващи временно правата на определени лица. Преценката за това е субективна, но

за установяване впоследствие законосъобразността на предприетите действия полицейският орган дължи да установи и докаже, че действително е разполагал с данни, даващи му основание да направи обосновано предположение за участие на задържаното лице в извършването на престъпление. Това задължение в случая е изпълнено.

По отношение на обстоятелството дали отразеното в заповедта фактическо основание съдържа достатъчна по обем информация досежно престъпното деяние, в извършването на което М. Г. е бил заподозрян, СЕС е имал възможността да тълкува правото на ЕС с постановеното по дело С-608/21 решение от 25.05.2023 г. СЕС е постановил, че член 6, параграф 2 от Директива 2012/13 трябва да се тълкува в смисъл, че изисква основанията за задържането на лица, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, да съдържат цялата необходима информация, за да имат те възможност ефективно да оспорят законосъобразността на задържането си. Тази информация трябва да съдържа описание на релевантните факти, известни на компетентните органи, сред които фигурират известните време и място на настъпване на фактите, формата на конкретното участие на тези лица в предполагаемото престъпление и дадената неокончателна правна квалификация, като същевременно отчита стадия на наказателното производство, така че да не се вреди на напредването на текущо разследване.

Доколкото задържането на лице има за цел да предотврати възможността лицето да се укрие или да извърши престъпление, то за прилагането ѝ не е необходимо да са събрани безспорни доказателства, установяващи по категоричен и несъмнен начин авторството и вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. В случая, тестването на водача на МПС М. Г. за употреба на наркотични вещества с техническо средство е дало положителен резултат, вследствие на което същият е задържан. В този смисъл, са били установени достатъчно данни за образуване на БП, преобразувано с постановление на прокурора в ДП. В този смисъл посочването на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е съпричастно към извършване на престъпление, както и посочените основания, са напълно достатъчни административният орган, при условията на оперативна самостоятелност, да наложи мярката, каквото е и сторено в настоящия случай. Предмет на разглеждане и преценка в производството пред първоинстанционния съд не е обстоятелството дали има извършено престъпление или административно нарушение от задържания, а дали издадената заповед за задържане е законосъобразна от външна страна, издадена ли е от компетентен орган, съдържа ли необходимите реквизити и имало ли е основание за нейното издаване. В случая лицето е задържано, тъй като е дало положителна проба при тестване за наркотични вещества и техните аналози. Тези процесуални действия са преследвали легитимна цел, а именно установяване на обективната истина и участието на лицето в престъплението по чл.343б, ал.3 НК. В случая разпоредбата, въз основа на която е издадена заповедта, е достатъчно конкретно посочена и не е необходимо да се релевират допълнителни правни и фактически основания за задържането на лицето от страна на органа.

Нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР овластява полицейските органи да задържат лица в случаи, определени от закон, а именно за които има данни, че са извършили престъпление, като процедурата е регламентирана в следващите правни норми от закона. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката, дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е задължително престъплението да е

безспорно установено. Въпросът дали конкретно лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежат на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл. 72 от ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да сочат жалбоподателя като извършител на престъпление не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

Следва да се уточни, че понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл. 207, ал. 1 от НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК, е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ "задържане за 24 часа" по чл. 72 от ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършването на съответното престъпление.

Съдът счита, че субектът несъмнено трябва да разполага с информация за основанията за задържането си още при самото задържане или непосредствено след това. Съгласно Директивата заподозрените или обвиняемите лица следва да бъдат уведомени за престъплението, в извършването на което са заподозрени или обвинени. Тази информация следва да им се предостави „незабавно“, но не по-късно от техния първи разпит в наказателното производство от полицията или от друг компетентен орган. Посочената причина като фактическо основание в заповедта-управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози-опиати, установено по надлежния ред, съдържа необходимата информация относно основанията за задържането на Г.. Това е гарантирало на задържаното лице възможността да подготви защитата си във връзка с престъпното деяние и не е нарушило правата му.

Относно възражението за противоречието на заповедта с целта на закона, настоящият състав намира същото за неоснователно. Целта на закона е постигната, тъй като със задържането на лицето се цели установяването на съпричастността му към конкретно престъпление. В случая данни за такова престъпление са били налице, за което свидетелства резултатът от направения тест с Drug Test 5000 и дал положителен резултат за опиати.

По тези съображения съдът намира касационната жалба за неоснователна и е длъжимо отхвърлянето ѝ.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 130 лева, определен на основание чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Превалутирана съгласно Закона за въвеждане на еврото в Република България сумата възлиза на 66,47 евро.

Мотивиран от горното и на основание чл.222, ал.1 във вр. с чл.221, ал.2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 390/04.02.2026г., постановено по НАХД № 13386/2025г. по описа на Софийски районен съд, НО, 112 състав.

ОСЪЖДА М. С. Г., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи разноски в размер на 66,47 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

